



סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"ה - ח' תשרי
ה'תשפ"ה



תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>המאבק על האמת, המאבק על החופש</u>	<u>ה</u>
<u>7</u>	<u>המדריך לזיהוי הצטדקות מיותרת</u>	<u>א</u>
<u>10</u>	<u>דברים שרואים משם</u>	<u>ה</u>
<u>13</u>	<u>נקום, ולא משנה מה יקרה</u>	<u>ב</u>
<u>16</u>	<u>התייחסות לתוכנית טראמפ</u>	<u>ג</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

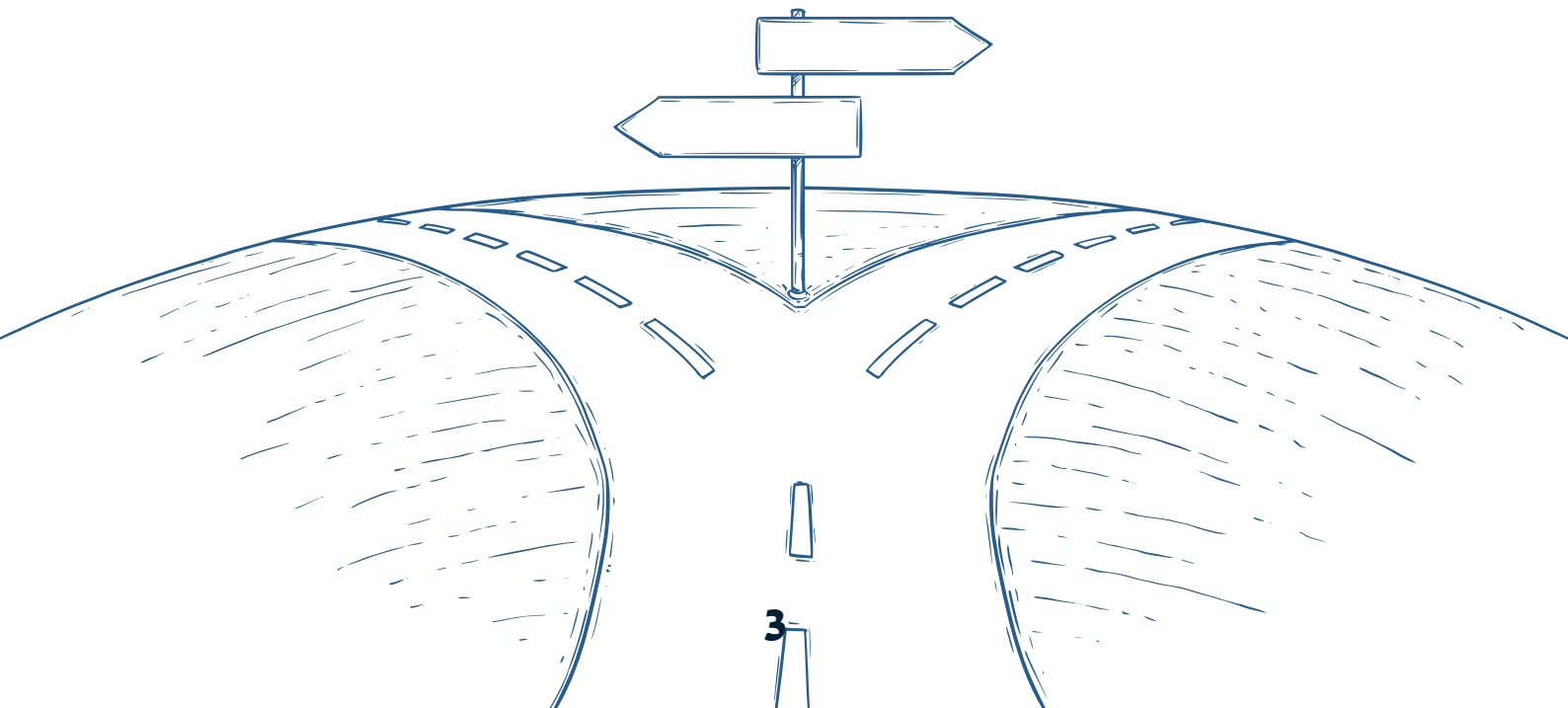
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290



המאבק על האמת, המאבק על החופש

עזרא הימן

א. קריסת הסמלים של חופש הביטוי במערב

צ'רלי קירק, המשפיען השמרן שנרצח לפני שבוע בעיצומו של אחד מרבי השיח המפורסמים שלו בקמפוסים ברחבי ארה"ב, היה סמל לחופש הביטוי. הוא הפך גם את הקמפוסים הרדיקליים ביותר למרחב בו עוסקים בנושאים השנויים ביותר במחלוקת באמצעות הפרקטיקה שהביאה למערב את הישגיו הכבירים ביותר: דיון חופשי. הוא נרצח על ידי פעיל בקהילה הטרנסג'נדרית, וחלקים רבים של השמאל הפרוגרסיבי במערב חגגו את הרצח הפוליטי שלו.

גם נשיא האוקספורד יוניון, מועדון הדוברים והדיבייטים העתיק והיוקרתי במערב שהפך בעולם המערבי כולו לסמל לדיון פתוח, חופש ביטוי ואומנות השכנוע, הביע תמיכה ברצח. אך לפני מספר חודשים הוא דן עמו מעל גבי הפודיום במועדון בשאלה - מהו אושר אמיתי. כעת הוא חגג את הירצחו. למחרת התפרסם נאום בו דגל נשיא מועדון הדיבייטים היוקרתי באלימות שיטתית כנגד מוסדות במערב, שלדעתו "שבורים מדי ומדכאים מדי מכדי לתקנם", ועל כן "חובה להפילם בכל אמצעי שיידרש".

הרצח הפוליטי של קירק, כמו גם התגובה והנאום של נשיא האוקספורד יוניון, פגעו אנושות במנוע של הישגי הציוויליזציה המערבית: חופש המחשבה והביטוי.

זה לא צירוף מקרים שהרצח של חופש הביטוי במערב מגיע דווקא מהשמאל הפרוגרסיבי, בניגוד גמור לתדמית שהוא יצר לעצמו. השמאל הביא את עצמו להיות בית גידול של עריצות מחשבתית. וזה לא משהו שקורה רק שם מעבר לים. הסימנים נמצאים גם כאן, בישראל.

ב. הקשר העמוק בין חירות לאמת

עיקר הישגי הציוויליזציה האנושית בכלל והמערבית בפרט, בהגות, מדע וחברה, נוצרו באוירה שיש בה חופש מחשבה וביטוי שתורגמו לדיונים על אמת וטוב. אמת משגשגת במקום בו יש חופש ביטוי. חופש ביטוי משגשג במקום בו יש חתירה לאמת. אנשים המוכרים שקרים זקוקים לעריצות ולהשתקה כדי לקדם את עצמם. אנשים החותרים לאמת מאמינים בכוחה של זו לשכנע. הטובים שבהוגי החירות בעולם המערבי לא האמינו ש"כל אחד והאמת שלו". הם האמינו שהאמת תצמח במקום בו יש חופש.

אך החיבור העמוק בין אמת לחירות אינו המצאה מערבית. אותם הוגי חירות רק תרגמו והמירו לשפה חברתית וחיצונית את מה שהעם היהודי הקרין לעולם משורש הוויתו. חופש אמיתי איננו אנרכיזם מחשבתית

”
למחרת
התפרסם
נאום בו
דגל נשיא
מועדון
הדיבייטים
היוקרתי
באלימות
שיטתית
כנגד
מוסדות
במערב,
שלדעתו
"שבורים
מדי
ומדכאים
מדי מכדי
לתקנם",
ועל כן
"חובה
להפילם
בכל אמצעי
שיידרש"



”
**כל ניסיון לדבר בשם
האמת מערער את
הנכונות המוחלטת
של הרגש
הסובייקטיבי,
וממילא מתפרש
כהסתה וכדיכוי**

והברתי, אלא אמון גדול ברוח האדם, המאפשר לו להאיר את האמת הטמונה בתוכו, בנשמתו, בלבו ובמחשבתו. אמת וחירות פנימית הן שתי ישויות הקשורות זו בזו.

אך משברים בעולם המערבי פגעו בערך החתירה לאמת, ובמקביל היטו את מושג החופש, והפכו אותו למזוהה עם התפיסה ש"כל אחד והאמת שלו". וכאן הטמין השמאל במערב את זרע העריצות.

ג. "כל אחד והאמת שלו" כבית גידול של עריצות

כשאין אמון באמת שיש לחתור אליה, לרגשות הסובייקטיביים השטחיים באשר הם יש לגיטימציה מוחלטת. **כל ניסיון לדבר בשם האמת מערער את הנכונות המוחלטת של הרגש הסובייקטיבי, וממילא מתפרש כהסתה וכדיכוי.** כשהרגש השטחי הסובייקטיבי מבטל כל ניסיון לחתור לאמת, אין ערך, משמעות או הצדקה לדיון או לשכנוע. אין משמעות לעובדות, לטיעונים או לחשיבה כוללת ועמוקה יותר.

מי שינסה לדבר בשם האמת האובייקטיבית ולא יקבל את העמדה המוחלטת לפיה "כל אחד והאמת שלו" - יתפש כמדכא, אלים, מסית, ומהר מאוד יזכה לכינוי פאשיסט ונאצי. התרת דמו היא רק עניין של זמן. **עולם שכופר במושג 'אמת', יהרוג את מי שינסה לומר אותה.**

יתירה מזו: כשאין אמת, גם **סבל אנושי הופך לתודעת קורבנות, במקום להזדמנות ללמוד ולתקן.** הסבל מתפרש כדיכוי, תודעת הקורבנות מייצרת טינה כלפי מי שמציע תיקון. אין רעיל ומסוכן מרגשות קורבנות המושלכים החוצה, על אחרים המציעים תיקון אמיתי.

ד. ארגוני עריצות בתחפושת של חופש ביטוי

התנועה הפרוגרסיבית מסווה את עריצותה תחת תדמית של לוחמי חופש. היא הרחיבה את המושגים ימין קיצוני, פאשיסט ונאצי, כדי לכלול בהם יותר ויותר דעות ואנשים, עד שהם כוללים כל מי שחותר לאמת או לזהות אנושית יציבה. העריצות נקראת חופש, והחופש נקרא עריצות. ד"ש מג'ורג' אורוול. ברגע שזה הופך לדפוס חשיבה של תנועה חברתית, הגלישה במורד ההשתקה האלימה מסוכנת מאוד.

וזה בדיוק מה שקרה למערב בעשרות השנים האחרונות. זה מה שהוליד את העריצות המחשבתית בקמפוסים, את סתימת הפיות, את האינפלציה ההולכת ותופחת של הכינוי 'נאצי', וגם את העריצות המשפטית של 'אבירי זכויות האדם'. וזה מה שהוליד את הרצח של קירק, ואת הפיכת מועדון הדיבייטים היוקרתי במערב מסמל אנושי של חשיבה ושיח, למאורת ברברים.

אי אפשר שלא לראות את ההד של תהליכים אלה גם כאן, בארגוני המחאה ובגיבוי שהם מקבלים במסדרונות הפרקליטות ובמערכת המשפט. אי אפשר שלא לראות נכוחה שימוש נרחב ומסוכן של ייחוס פאשיזם ונאציזם כלפי נבחרי הציבור ותנועות הימין, קריאות וניסיונות לסגירת ערוצי תקשורת מימין וכינויים 'ערוצי הסתה', התרת דמו של ראש הממשלה שוב ושוב מעל כיכרות המחאה, התנכלות לבני משפחה, כולל ילדיהם הקטנים, של אנשי ימין, וחסימה חופשית של עורקי תחבורה ראשיים כדבר שבשגרה. כשכל אלה נעשים בגיבוי פרקליטות המדינה, המחזיקה אף היא בעמדות אלו של השמאל, הסכנה להידרדרות לכאוס וברבריות גדלה שבעתיים.

ה. האמון בציוויליזציה האנושית

הגלישה הזו במורד היא איום קיומי על הציוויליזציה. ברבריות מתבטאת בהתמודדות עם דילמות וקונפליקטים על ידי כוחנות וטרור, במקום באמצעות חתירה חופשית לאמת. התנועה הפרוגרסיבית מסיגה את המערב אלפי שנים לאחור, כשהיא עוטפת את עצמה בצדקנות מוסרית. חופש המחשבה והביטוי אפשרו את כל ההישגים של המערב. **היום, מה שעומד על הכף בעולם המערבי איננו שמרנות מול ליברליזם, אלא ציוויליזציה מול ברבריות עטופה בצדקנות.**

המערב נתון במשבר עמוק של גלישה במורד העריצות, אחרי שאיבד אמון בחתירה לאמת. ההדים מורגשים היטב בקרב ארגוני המחאה בישראל. **אל תברחו אל ה'סימטריה הקדושה', ואל תגידו "אבל הם מרגישים שדוחקים אותם". זה ממש לא שם.** זה וירוס חשיבה פרוגרסיבי. צריך להיאבק להשבת החירות כבסיס לחתירה לאמת. והחברה המערבית חפצת החיים קום תקום, ותצטרף אלינו.

המדריך לזיהוי הצטדקות מיותרת

אודי בן חמו

בדיחה מספרת, שכדי לפנות שכונה שנבנתה ללא אישור ביישוב ערבי נדרשת חטיבה שלמה; לעומת זאת, כדי לפנות את היישוב עלי מספיק לשלוח פקס.

יש נושא מהותי מאוד, אשר ניכר שאינו מובן לרבים. הוא קשור לתודעה אמנם, אך לא פחות מכך - למנטאליות לא יציבה.

הדיון הציבורי בין שמאל לימין, או בין פרוגרסיבים לשמרנים, אינו על נושא כזה או אחר; הוא יוצא מנקודת שלילתה של עצם הלגיטימיות של יותר מחצי מסוים של העם לטעון בכלל טענה כלשהי שתשפיע על המרחב הציבורי.

ימנים, דתיים, חרדים, מסורתיים, מתנחלים ונערי גבעות - בהכללה כמובן - אבל אם לא ידעתם כדאי שתדעו: כולכם שייכים למחנה אחד.

יש המכנים אותו 'המחנה הלאומי' או 'המחנה האמוני'. כך או כך, מדובר במחנה שמאפייניו הם חיפוש אמת או בייקטיבית, כבוד למסורת, ראיית העבר כאוצר ולא כמשקולת, העלאה על נס את ערכי המשפחה המסורתית וההתיישבות, ראיית האויב כאויב רע ומר ולא כימוחלש, ועוד. **בקיצור, פחות או יותר הערכים שייצג צ'ארלי קירק מעבר לים, ולכן היה מי שראה לנכון לרצוח אותו בשל כך, במקום להתווכח אתו.**

נהוג לומר, שכשאיש ימין רואה איש שמאל הוא רואה אדם טועה; וכשאיש שמאל רואה איש ימין הוא רואה לפניו אדם רשע. עד כדי כך מעוותת הראייה.

על הכותרת המהדהדת בדבריו של תא"ל צ'יקו תמיר שהובאה לעיל ניתן לקיים סדנאות וימי עיון. בתרגום חופשי לדבריו זה הולך כך: **"דוסיים יקרים, אתם מבולבלים לגמרי. תתאפסו על עצמכם! מפקד בכיר ששירת 33 שנות שירות מפוארות בצה"ל נדרש להוכיח נאמנות וממלכתיות?? תגידו, השתגעתם!?"**

ובהרחבה נוספת:

א. דרושה הפנמה עמוקה: שום טיעון מנומק, רהוט ומדויק ככל שיהיה, לא יעזור ולא ישכנע כשיש מי שפוסל את עצם הלגיטימיות של טיעונך, ואף רואה בך חשוך ואויב. נקודה.

במציאות הזאת נדרש לעדכן גרסה. **מה שנחוץ הוא דבר אחד פשוט: עמדה נפשית זקופת קומה.** ובשפה עממית: 'לא לספור' את הפוסל ואת טענותיו. פשוט דלגו הלאה.



"דוסיים יקרים, אתם מבולבלים לגמרי. תתאפסו על עצמכם! מפקד בכיר ששירת 33 שנות שירות מפוארות בצה"ל נדרש להוכיח נאמנות וממלכתיו?? תגידו, השתגעתם!?"



”
**בדיוק כפי שהורה
לילד קטן, המתפרע
משום שלא קיבל את
מבוקשו, שולח אותו
קודם לחדרו
להירגע, ורק אח"כ
מקשיב לטענותיו**

ב. אם כששמעת האשמות על היותך נגד אחדות, שהחטופים אינם חשובים לך, שאינך ממלכתי או שומר חוק, דמוקרט ושאר ירקות, מיד ניסית להוכיח שאתה כן כזה - **מחילה, נפלת למלכודת.**

אין שום צורך למהר ולהסביר, למשל, שבהתנתקות עמדת במבחנים קשים, שתפיסות עולמך דווקא לא כאלה 'מיושנות', וש ממלכתיות ביסודה היא מושג הלקוח מבית המדרש. לא, ממש אין צורך. לא בגלל שאין זה נכון, **אלא משום שזה לא מעניין אף אחד. הדיון הציבורי מעוניין להצמיד אותך אל הקיר, לא לשמוע את הסברך המנומקים.**

ג. שמעתם פעם איש שמאל שמרגיש צורך להסביר שהוא "בעד יהדות" כשהוא תומך בזכויות **מסתננים?** או אנרכיסט מעונב, פעיל מחאה, שאומר "אני אוהב את המדינה" לפני שהוא חוסם **כבישים ושורף מכוניות?**

אז מדוע דווקא הצד שנושא על כתפיו הקרבה ומסירות בלתי פרופורציונלית ביחס לחלקו בחברה - הוא זה שמרגיש צורך להצטדק?

ד. אפשר גם כמובן לתקוף עניינית את ההאשמות המגוחכות האלה, אבל כאן בדיוק טמון הכשל. **מי שמהדהד את הנושאים הללו, ולאחרונה הצטרפו לכך גם בנט ואיזנקוט, בכלל לא מחפש ענייניות. הוא מחפש סתימת פיות בבריונות.** ועם כאלה - לא מדברים.

רק לאחר שיוכחו הענייניות והרצון הכן להקשיב, בלב פתוח ובשכל שלא הושחת אינטלקטואלית, ניתן לקיים דיון. **בדיוק כפי שהורה לילד קטן, המתפרע משום שלא קיבל את מבוקשו, שולח אותו קודם לחדרו להירגע, ורק אח"כ מקשיב לטענותיו.**

ה. כעת עולה בראשי דילמה: האם, לאחר ההקדמה הזאת, בכל זאת נסביר באופן ענייני מדוע המועמד לראשות השב"כ אכן ממלכתי, או לא?

הכרעתי! לא באל"ף רַבְתִּי!!!

כלומר, **בשום פנים ואופן.**

”
**המציאות
הפשוטה
מעידה
יותר מכל
על
התנהלות
ו תפיסת
עולמו של
אדם. היא
מספרת
סיפור
ברור.
תסתכלו
על
ההיסטורי
ה שלו
ותלמדו
ממנה**

זה ליפול בדיוק למלכודת שממנה אני מבקש להזהיר.
אומר רק דבר אחד עקרוני וקצר ביחס לכל נושא ואדם. **המציאות הפשוטה מעידה יותר מכל על התנהלותו ותפיסת עולמו של אדם. היא מספרת סיפור ברור. תסתכלו על ההיסטוריה שלו ותלמדו ממנה.**

ו. לאור השיח הציני והמגוחך, שבו השמאל טוען טענה מופרכת והימין ממנהר להצטדק ולהתנצל, כדאי להתחיל לאמץ קצת סרקזם.
זהו כלי נהדר במלחמת התרבות שבה אנו מצויים. וזה בעיקר מעיד על ביטחון עצמי ודופק נמוך.

לכן, במקום להסביר ולהתחייב תחת שבועה עם יד על התנ"ך, למשל על ההאשמה שהממשלה תבטל את הבחירות - אין צורך לטעון בדופק גבוה ועם יובש בפה ש"מבטיחים שלא נבטל את הבחירות"; אולי כדאי פשוט להתחיל בקמפיין כזה:

כן, כן, נמאס לנו לנצח בבחירות, ולכן נבטל אותן. ואח"כ נבטל את חום השמש, את אור הירח, ונבטל אף את עונות השנה.

או שפשוט נקדם את הקמפיין הבא: **דבר אחד אנחנו מבטיחים לבטל לקראת השנה החדשה: את ההצטדקות!**

שנה טובה!

דברים שרואים משם

מיכל בת רבקה

שנה לא פשוטה עברה עלינו, עם ימים קשים של 'הותר לפרסום', חקירות, משפטים, הפגנות אלימות, וגם ימי תדהמה וגאווה אין קץ כשהתעוררנו בוקר אחד ללמוד כי טייסינו תוקפים באיראן שעות ארוכות ושבים בשלום עטורי ניצחון. קרוסלה של רגשות.

הימים - ימים שלפני ראש השנה, ואני בדרכי לכנס רופאים גדול באחת מבירות מערב אירופה המתוקרות ביותר על ידי ישראלים. מובן שכל הנוסעים והרופאים היוצאים אל הכנס משילים מעצמם כל סממן יהודי או ישראלי כבר בנתב"ג.

הכיפה - לתיק, תליון מגן דוד או סיכת החטופים, שהיו אולי בשנתיים אחרונות על הצוואר והבגד, נשארו על השידה בבית, אפילו חולצת 'את כולם עכשיו' נשארת מאחור.

בכיכר המרכזית ובמרכזי הקניות הומי האדם של העיר היפה והנקייה עוברות שוב ושוב קבוצות של גברים רכובים או רצים עם דגלי אש"ף ומגאפונים וצורחים Free Free Palestine באין מפריע.

במרכז הכנסים, רופאים מכל העולם עם תגים על החזה המציינים את שמם ושם מדינתם.

אצלי יש תחושה קצת לא נוחה להסתובב עם התג שלי, שמא מישהו יזהה את המילה "ISRAEL" וינסה לתקוף, לבייש או לעשות סצנה; שהרי אירועים לא נעימים כאלה כבר קרו לספורטאים מישראל בתחרויות בין-לאומיות, למהנדסים שהגיעו להציג בירידים טכנולוגיים, אנשי מקצוע מעולים שעבדו, התאמנו והתכוננו - וגורשו בבושת פנים על ידי ה'קולגות' המארחים.

אף אני חששתי שכאשר אציג את עבודת המחקר שלי יהיה מי שיעז לומר דבר מה או לתקוף אותי אישית. כמעט תכננתי כמה משפטים מהוקצעים באנגלית כדי לענות מייד, באופן שלא ישאיר אותי בעמדת הקורבן העלוב או לחלופין התוקפן חסר הלב.

מן המפורסמות היא, שרק היהודים יכולים לקבל את שני התפקידים - קורבן עלוב וגם תוקפן - ולהיסקל באבנים על שתי העברות בו זמנית. לשמחתי ההצגה עברה בשלום באחת מפינות הכנס.

חשבתי לעצמי: אולי בכל זאת דמיינתי הכל, פרנואידיה-רדופה שכמותי. אולי בקרב אנשים נאורים, רופאים-מדענים מנומסים, העוסקים בקידום הרפואה, לא אפגוש אנטישמיות. אולי הכל רק בראש שלי?

ואז, ביומי האחרון בכנס - הצטרפתי ל'סשן' גדול שבו רופא ישראלי, צעיר ומוכשר עד בלי די, היה אמור להציג עבודת מחקר באחד מאולמות הענק של הכנס. הוא היה אמור להיות הדובר הראשון. את הכיפה השאיר בבית,



אולי בקרב אנשים נאורים, רופאים-מדענים מנומסים, העוסקים בקידום הרפואה, לא אפגוש אנטישמיות. אולי הכל רק בראש שלי?





”
**לא הוא ולא איש
מהרופאים הישראלים
בכנס פנו אח"כ להתלונן
אצל מי ממארגני הכנס
או מארגוני הרופאים
בארץ. הרי למי כבר יש
להלין? מה הם כבר
יעשו?**

אבל המראה היהודי, השם היהודי והשיוך האקדמי The Hebrew University of Jerusalem לא השאירו שום מקום לספק מיהו, מה הוא ושל מי הוא. יושב ראש המושב, גבר לבן נשוא פנים, רופא וחוקר מוערך בשנות ה-60 לחייו, ממדינה מערבית וידידותית לישראל - היה אמור כמקובל להציג את הרופא הישראלי ולהזמין לבמה להציג את המחקר. **אבל את הדבר הפשוט הזה הוא לא היה יכול להכיל.** מבחינת אותו פרופסור נשוא פנים, הרופא היהודי הישראלי הצעיר והמוכשר הזה, בעל המראה היהודי מן ה-Hebrew University of Jerusalem - מקומו לא יכירנו על הבמה המכובדת של מדע הרפואה.

הפרופסור לא התבייש, ומול כל הקהל באולם, מול המצלמות הפתוחות והרופאים הצופים גם אונליין - אמר במשיכת כתפיים כי איננו יכול להציג את הרופא הישראלי, ויתכבד זה האחרון ויציג את עצמו בעצמו. **הוא בייש אותו. שפך את דמו בפרהסיה, ואף אחד לא עשה דבר.**

הרופא הישראלי הצעיר חייך במבוכה. הוא הרי עדין ומחונך מדי, ולא הכין את עצמו כלל למלחמות מול אנטישמיות סטרילית כזו בעודו על הפודיום. הוא רק העלה המצגת על המסך הענק, התעשת והתרכז בהצגת המחקר ותוצאותיו. **לא הוא ולא איש מהרופאים הישראלים בכנס פנו אח"כ להתלונן אצל מי ממארגני הכנס או מארגוני הרופאים בארץ. הרי למי כבר יש להלין? מה הם כבר יעשו?**

מאז ומעולם, וגם בשנת 2025, אנטישמיות מופיעה במגוון טעמים: היא יכולה להיראות כמו מהמאה החמישית - רצח בכפכפים עם מאכלת נוטפת דם תינוקות יהודים, או על במה של כנס מדעי באירופה המערבית, מצד בכירי המדענים (ממש כמו משפט דרייפוס) - בשידור חי מול מצלמות ובפנים גלויות.

ביום האחרון, בטיסת 'קונקשן' דרך מינכן, כבר חיפשתי בצעד נמרץ את 'הטרמינל המיוחד של היהודים' - טרמינל F. רחוק רחוק, עם שומרים זרים חמושים מכל הכיוונים, בפנים אטומות ומחסנית ב'הכנס', בהאנגר מבודד ואפור.

”
משהו

**במראה הזה
של יהודים
עומדים
בטור ארוך
עם
מזוודות,
ומעליהם
שומרים
גרמנים
חמושים,
מחריד את
הנפש של
כל אחד, גם
אם אבותיו
משני
הצדדים
הגיעו
מצנעא**

משהו במראה הזה של יהודים עומדים בטור ארוך עם מזוודות, ומעליהם שומרים גרמנים חמושים, מחריד את הנפש של כל אחד, גם אם אבותיו משני הצדדים הגיעו מצנעא. את התמונה הזו כבר ראינו איפשהו.

אבל זה לא אותו דבר, יש הבדל אחד גדול.

היהודים בטור הזה שמחים!

זה היה בהיר כמו השמש בצהריים! היהודים האלה שמחים, בלי שום קשר לאיזה סממן הם השאירו בבית. **כולם היו כל כך שמחים לחזור הביתה למדינת ישראל!**

לא ניתן היה לזייף או להחמיץ את הרגש הזה. כולם מחויכים ומברכים ב'שנה טובה' את דיילות הקרקע של אל-על. מזדרזים לחזור, גם במחיר כרטיס מופקע, בטיסה המלאה עד אפס מקום, ולהספיק להיכנס בשערי הארץ לפני כניסת השבת, לפני ראש השנה.

במטוס, בדקות האחרונות לפני הנחיתה, אנו מביטים בחלון הקטן ורואים מתחתנו את הארץ העתיקה הזו ועליה המגדלים הרבים של תל אביב, פתח תקווה, נתניה, הרצליה, ראשון לציון; את הים הכחול המנצנץ ואת המחלפים עמוסי הרכבים.

איזו מדינה יקרה ומופלאה וניסית יש לנו! איזה עם יוצא מן הכלל, בכל אחד סגולה! וכמה טוב לשוב אל הבית הזה!

ולא יכולתי שלא לחשוב על הפסוק "וַיֹּאמְרוּ אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֶתָּה טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד" (במדבר יד, פסוק ז).

שנה טובה לכל עם ישראל, ולמדינתנו האהובה!

נקום, ולא משנה מה יקרה

אודי בן חמו

ברוכים הבאים למנהרת הזמן. לנין גרסת 2.0 קם לתחייה והוא מרוצה מאוד משיטות התעמולה המעודכנות אותן הוא רואה לנגד עיניו.



המסקנה
הפשוטה
הנגזרת
מכך היא
שהנדסת
התודעה
תהיה רכה,
עדינה,
קשה לזיהוי
ומניפולטיב
ית מאוד

מי ששולט בתודעה, לא צריך לשלוט בכוח. ואם הוא גם שולט בכוח, הוא בכלל מסודר.

אתה רק צריך לדעת לרטון, לעטות על עצמך 'זעם קדוש', לצעוק על אובדן הדמוקרטיה - ואז לעשות איתה מה שבא לך.

א. קשה לשכנע את האזרח הפשוט שהוא נמצא כל העת תחת מניפולציה אינסופית המבקשת לקדם לא רק מוצרי צריכה מיותרים, אלא גם רעיונות, תפיסות עולם וסדר יום ציבורי.

אבל אדם חירותי וסקרן אינו מפחד מאבחון אמיתי, מורכב ככל שיהיה. הוא מסתכל למציאות בעיניים, חוקר, לומד, מעמיק, מתחסן ומגיע למסקנות פשוטות.

בגדול, זה מה שאנחנו משתדלים לעשות יחד בקבוצה הזו.

ב. בספר 'הקטליסט - איך לשנות את דעתו של כל אחד' מובאים מספר עקרונות המתארים כיצד ניתן לשנות עמדות בתחכום.

המסר המרכזי של הספר הוא כזה: **במקום לדחוף חזיתית את הלקוח, צריך לשאול מה מונע ממנו לעשות את ההתקדמות?**

כלומר, במקום לדחוף בכוח את האוטו, צריך פשוט להוריד את בלם היד.

המסקנה הפשוטה הנגזרת מכך היא שהנדסת התודעה תהיה רכה, עדינה, קשה לזיהוי ומניפולטיבית מאוד.

ג. **חטופים.** מישהו מכיר אדם שאינו מתפלל על שחרורם של החטופים? שליבו גס במשפחותיהם? האם אתם מכירים אדם שתמונת חטוף לא מעוררת בו רגש חמלה וזעזוע?

האם לא הזדעזעתם מתמונות חטופים שנראו כאילו נלקחו מהשואה? המסקנה מהדברים הללו היא שיש מי שהשתמש, בכוונת מכוון, בצערן של המשפחות הכאובות, וניכס את היחס כלפיהן רק באופן אחד בלבד: **או שאתה בעד עצירת המלחמה מיד ושחרור החטופים - או שאתה שונא אותם.** טירוף.

כלומר, יש גישה נכונה אחת בלבד אותה אתה חייב לאמץ בוויכוח. ואם לא - אתה אויב, אכזרי וערל לב.

ד. החרפה הזו היתה עשויה להילמד בבתי ספר להשפעה על תודעה מימי ברית המועצות הקומוניסטית.

סתימת פיות זדונית במקום ויכוח נקי על האופן בו ראוי לפעול למען שחרורם. לא על עצם הדאגה והאמפתיה כלפיהם.





”
**השיטה המרכזית של
המטה הינה העלמת
המחיר אותו עלינו
לשלם, וסימון
הממשלה כאשמה
בעובדה שהחטופים
עדיין לא שבו**

ה. **נחזיר. נקום:** אז מה מסתתר מאחורי המסר הזה?
**השיטה המרכזית של המטה הינה העלמת המחיר אותו עלינו לשלם, וסימון הממשלה כאשמה
בעובדה שהחטופים עדיין לא שבו.**
אלו העקרונות העולים מכל המסרים. צפו בהם ותחליטו בעצמכם.

המסרים משדרים לרוב שנאה ותיעוב כלפי הממשלה, במקום אמפתיה כלפי החטופים וקיום
שיח רציונאלי ומכובד על המחיר לשחרורם.
בנוסף, מה הכוונה "נחזיר"? איך בדיוק? מהם התנאים להחזרה? האם זה רק עניין של רצון טוב
מצידנו? וכי אין אויב אכזר הראוי להשמדה המחזיק בהם?

ו. **נחזיר. נקום:** צמד המילים הזה מתעתע וציני.
הקמפיינרים העומדים מאחוריו מייצרים **תלות מוחלטת, בל-תינתק ממש, בין שתי הפעולות,
המרמזת באיום סמוי ש"אם לא נחזיר חלילה, לא נקום"**. זה הרי הצד השני של הסיסמה:
נחזיר. נקום; לא נחזיר - לא נקום.

אפשר לחשוב שכלל הארגונים והעמותות המחוללים כאוס כבר שנים רבות במדינה, יפסיקו עם
מעשיהם האלימים ויעברו לגדל עגבניות שרי בערבה לאחר שובם המיוחל של אחינו.

ז. **נחזיר. נקום.** מונח שכאילו מעורר חמלה ורגש רך, אך הינו למעשה מניפולציה המשתמשת
במנגנון הקרוי '**פאסיב אגרסיב**': סגנון התנהגות שבו מביעים תוקפנות באופן עקיף, סמוי ולא
ישיר.

כך, במקום לכעוס בגלוי או להתעמת, מבטאים תסכול, התנגדות או כעס בדרכים מרומזות
ובאופן זה כופים התנהגות כלשהי.

לענייננו, המסר הולך בערך כך: "אם לא תחזירו את החטופים, ממשלה יקרה, לא נקום. ואז
במצב הזה, ייפתחו עליכם שערי הגיהנום. משום שהכל היה תלוי אך ורק ברצון הטוב שלכם,
לא בשום גורם אחר". זהו כמובן שקר מוחלט.

התייחסות לתוכנית טראמפ

אודי בן חמו

הסכמים והצהרות חגיגיות הם דבר אחד, אך חשוב יותר לבחון לאורך זמן את המציאות בפועל.

אם ניתן היה להמתין קצת ולדבר על דברים אחרים שעל סדר היום, היה זה עדיף.

למשל: אישור מינוי ראש שב"כ חדש הערב, הדברים שהתגלו במשפט הכזב של נתניהו, או האמירות הקיצוניות של יאיר גולן.

בקיצור, עוד מוקדם להסיק מסקנות מבלי שרואים את המשמעויות בשטח.

וכמו תמיד: דופק נמוך ואורך רוח.

ובינתיים זכרו - הדחפורים ממשיכים בפעולתם בשיטתיות; לא להפריע בבקשה.

להלן עשר נקודות שיכולות אולי לסייע.

כדרכנו, נתמקד בתהליך המחשבה, ופחות בשורה התחתונה.

א. המסקנה של רבים נגזרת, פעמים רבות, לאור הרצוי האידיאלי הרחוק, ולא לאור המצוי הריאלי האפשרי.

אם אתה מסיק את מסקנותיך על פי קריטריונים של גירוש כל העזתים, התיישבות, והחלת ריבונות בשטחי יהודה ושומרון - אתה מתאכזב מאוד.

אך אם אתה גוזר את מסקנותיך לאור יעדי המלחמה כפי שהוגדרו בראשית המלחמה - תחוש סיפוק רב מאוד ביום הזה. לא תקפוץ לשמים אולי, אבל תהיה מרוצה סה"כ.

ב. ישנם כאלה התופסים את המציאות ככזאת התלויה אך ורק ברצון הטוב של ראש הממשלה לבצע את התוכנית. כאילו הכל תלוי ברצונו וזהו. כל

הלחצים מופנים אליו כנהג, במקום לכל אלו המפריעים לרכב הלאומי לנסוע בבטחה. ולכן, לשיטתם, אם "רק" לתוצאה הזו הגענו - זאת אכזבה.

מנגד, ישנם אחרים המודעים לבעיות, למוקשים ולכל הגורמים המפריעים הרבים, מבית ומחוץ, שקצרה היריעה למנותם. על רקע זה, כל יום בו

מדינת ישראל מצליחה להחזיק מעמד במלחמה הזו הוא נס ופלא בעיניהם, והם מודים על כך מאוד.

דומה הדבר לאדם המאוכזב מתוצאה של 5 שעות בריצת מרתון, משום שאינו יודע שהרץ הינו אדם עם מגבלות גופניות ונפשיות קשות, וראוי לכל

שבח על התוצאה שהשיג.

ג. בהנחה שחמאס יסכים לתנאים של עסקת טראמפ (מה שכלל לא בטוח):

דמיינו שבשמחת תורה התשפ"ד היו אומרים לכם שאלו תהיינה התוצאות של המלחמה כעבור שנתיים. האם הייתם שמחים על כך או מתאכזבים?

כעת זכרו, שעם הזמן הקשיים השונים רק הלכו והתווספו, ומכאן - הסיקו את מסקנותיכם בהתאם.



**ובינתיים
זכרו -
הדחפורים
ממשיכים
בפעולתם
בשיטתיות;
לא להפריע
בבקשה**





”
**דרוש קו עדין המציג
את העמדה הנכונה
והראויה, אך לא
טוען שאם זו לא
תתממש - אזי
"נכשלנו כישלון
מחפיר חס ושלום"**

ד. בלי תנאים

"זו או התיישבות, או התקפלות" היו מי שטענו. ואחרים בעבר: "או מצור - או כישלון"; ועוד שאר תנאים כאלה ואחרים.

התנאים האלה אינם ראויים. נכון וחשוב להציב עמדה מקצועית ומוסרית מבוססת ונכונה; לא נכון הוא להציב תנאים. הצבת תנאים, גם אם הם נכונים באופן תיאורטי, לא מאפשרת גמישות ואינה מתחשבת באילוצים הרבים הקיימים במציאות.

דרוש קו עדין המציג את העמדה הנכונה והראויה, אך לא טוען שאם זו לא תתממש - אזי "נכשלנו כישלון מחפיר חס ושלום".

וכי הדם הרב של לוחמנו הגיבורים, שנשפך, לא הביא אותנו להישגים כבירים? ומה תחשוב אלמנה או אם שכולה על משפט כזה? וכי נגזר עליה לדעוך מבלי להרים את הראש חלילה?

יובהר - הלוואי תקום ותהיה התיישבות, והלוואי והיינו מטילים מצור; אך גם אם לא - נתמודד, נעמוד זקוף ונביט קדימה.

דרושה נקיטת אחריות, ולא יצירת מפח נפש מסוכן.

ה. תפקידים שונים לאנשים שונים. יש את אלו שחשוב שיסמנו את החזון הגדול אליו שואף עם ישראל, ללא הנחות וללא ויתורים, ולכן יבקרו את ההסכם. וטוב שאחרים ידגישו דווקא את השיקולים המבטאים ריאליזם קר, הלוקח בחשבון את ההווה והעתיד הקרוב.

כל אחד ותפקידו, כל אחד ושליחותו.

הדבר החשוב עליו יש להקפיד הוא **שבשום פנים ואופן לא יחלישו האמירות את האומה ברגעים הגורליים הללו.**

ו. תקדים מסוכן או מדינאות חכמה

יש הטוענים שהצהרה על ויתור כלשהו הינה חמורה, בחינת הסכמה היוצרת תקדים מסוכן לקראת הבאות. כמו 'נאום שתי המדינות' של נתניהו. מנגד יגידו אחרים שמדובר דווקא במלאכת מחשבת של מדינאות לתפארת, שהייתה צריכה לתמרן ולפרוץ את הלחצים של אובמה בזמנו. הצבת יעדים לא ריאליים אותם לא יוכל האויב למלא היא לפיכך מעשה חכם, והמציאות תוכיח אם היה זה צעד נבון, אם לאו.

מי צודק? שאלה טובה. נשמור אותה לעיתוי אחר, אך הנושא ראוי לדיון רציני ושקול ולא לפסקה קטנה במאמר.

”
**אך אם אתה
חושב
שהאויב
הזה הפך
לפיה טובה
שוחרת
שלום, אתה
מבולבל עד
העצם
והמעשה
המדיני שלך
רקוב מן
היסוד**

ז. הקפידו לעשות הבחנה חשובה בין אלה הרואים את האויב כפי שהוא, לבין אלה העושים לו אידיאליזציה שקרית כפי שאירע בהסכמי אוסלו. אם אתה מבין שהאויב אכזר, מרושע, תאב דם ורצחני, ובכל זאת אתה מתמרן בשדה המדיני בעיניים פקוחות, זה דבר אחד.
אך אם אתה חושב שהאויב הזה הפך לפיה טובה שוחרת שלום, אתה מבולבל עד העצם והמעשה המדיני שלך רקוב מן היסוד.
לאור זאת, ההתקשות על חיסול החמאס ושלילת המדינה הפלסטינית ראויים להערכה, ומעידים על לקיחת סיכונים מחושבים.

ח. בזהירות הראויה

המגבלות, התודעתיות בעיקר, של צמרת צה"ל, מקשות מאוד להכריע עד הסוף את המלחמה הזו.
פצ"רית דומיננטית המחמירה הרבה מעבר לנדרש, תפיסה פרוגרסיבית של היוה"ל"ם, חוסר הבהירות המוסרית בהכרעה בין חטופים לניצחון, קריאות מפורשות של 'לשעברים' לסרב פקודה, ועוד.
יתכן, רק יתכן, שבמציאות התודעתית הרעועה הזאת, ההסכם הזה - אם יתקבל על ידי חמאס - יפתור עבורנו את הפלונטר המורכב בו אנו מצויים. ימים יגידו.

ט. הכל תלוי בתודעה

אמנם התקדמנו מאוד ואל לנו להיות כפויי טובה, אך טרם הכרענו את התפיסות הנפסדות שהביאונו עד הלום.
אם מחצית העם היתה תובעת כיבוש והתיישבות, אז יתכן שהיינו במקום אחר. לא נורא. **אף על פי כן מתקדמים, למרות הכל.** בשמחה ובדריכות.
בכל מקרה עברנו בינתיים ממצב של בידוד מדיני למציאות שבה החמאס מבודד ונדחק אל הקיר, אפילו על ידי תומכיו.

י. כדאי לזכור שלא אלמן ישראל, גם לקב"ה יש תוכניות. אויבינו לא יהפכו לחובבי ציון. דרך ארוכה לפנינו. נעשה את שלנו, וסיוע ממרום יופיע בע"ה.

ואם לא תרמתם עדיין פדיון כפרות, מוזמנים להשקיע ב'סוללים דרך'.
הקישור מצורף מעלה.
גמר חתימה טובה.